

Publicerad 2020-06-07 17:11 av Christoffer Andersson

En versifierad dispyt mellan västvärldsmillenianen och östvärldssamanen.

Millenianen och samanen

En obetydlig lek,
det du kallar liv;
husmansapotek,
sagolika bliv.
En spetälsk karavan;
leprasjuka krav;
svinalängders man;
tveögd Mose stav.

Dömer du så hårt?
Trots ditt ömma skinn
gör du det så svårt.
Kan det vara din
obetydlighet
som gör ett blott begiv?
Den tåligaste ek
åt eggen på din kniv?

Du, saman, är yr.
Har du intet lärt
om reglerna som styr
allt du håller kärt?
Ingenting är sitt
eget utan skal,
inget är så fritt
att ordet blir förtal.

Du greppar efter vind!
Är du, millenian,
verkligen så blind?
Vad gör en charlatan
med relativitet
om inte gör sitt guld?
En destruktivitet
berikar sig med skuld.

Du Buddha-slentrian,
vet du ingenting?;

du fattiga saman,
ser du alls nånting?
Du vandrar utan boja
som om intet vore värt,
du smyger in i Troja,
skenbart familjärt.

Din visdom är av skum:
sprider sig i bris.
Ditt bleka hjärterum
tar färg av världens kris.
Du söker dig en strid
att plåstra dina sår,
men vad vore denna frid
om jag blidkar det du trår?

Du hånar mig, saman,
och kunnighetens törst?
Men ingen babian
har nånsin varit först.
Hur vet du vad jag trår?
Du tror att du är vis?
Det lilla du förmår
kokas upp med ris.

Vad kunnigheten är
det vet du inget om.
Förblindad av begär.
Liknar du de som
intet har med mig,
då ser du inte klart.
Jag ägnar mig åt dig,
det märker du nog snart.

Mig vet du inget om,
din fattiga saman.
Så tala ej därom...

...tänk på mig den dan
du starkast längtar hem.
Jag vill dig intet illa,

i mig har du en vän.

Jag vill ej dig förvilla.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Christoffer Andersson med Poeter.se id #113211 innehar upphovsrätten